

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120290957
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6120290957.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. C., o zaplatenie 3.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25Csp/15/2021-419 zo dňa 24. januára 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol (výrok I.) a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu (F. F., a. s.) uzatvoril dňa 22.09.2014 Zmluvu o splátkovom úvere s dlžníkmi A. B. (pôvodne označená ako žalovaná 1/) a G. B. (pôvodne označený ako žalovaný 2/, ktorý zomrel po začatí konania, pričom dedičstvo po ňom – aktíva i pasíva – nadobudla žalovaná 1/), na základe ktorej bol dlžníkom poskytnutý tzv. splátkový úver vo výške 23.000 Eur za podmienok uvedených v zmluve, ktorý úver mali dlžníci splácať v 120-tich mesačných splátkach po 307,99 Eur, s poslednou splátkou dňa 25.09.2024. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní v rade 1/ a 2/ nesplácali poskytnutý úver riadne a včas, čím sa dostali do omeškania a s poukazom na uvedené mal veriteľ právo zákonným spôsobom postupovať v zmysle § 53 ods. 9 OZ a následne § 565 OZ. Výzvou zo dňa 28.01.2018 mali byť pôvodní žalovaní 1/ a 2/ vyzvaní na zaplatenie dlhu vo výške 4.292,83 Eur do 15 dní od doručenia predmetnej výzvy. Z obsahu tejto výzvy nie je možné zistiť, s ktorou splátkou sa žalovaní v 1/ a 2/ dostali do omeškania (a či vôbec v tom čase), preto podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné pravdivosť uvedeného overiť a zákonnosť uvedeného postupu právneho predchodcu žalobcu vôbec súdom preskúmať. Predmetná výzva právneho predchodcu žalobcu ako jednostranný právny úkon je v zmysle § 37 ods. 1 OZ neurčitý a nezrozumiteľný, čo má za následok neplatnosť takéhoto právneho úkonu.

1.2. Ďalej, pokiaľ ide o písomné Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.03.2018, uvedené malo preukazovať, že došlo k zákonným spôsobom k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a zároveň, že dlžníci 1/ a 2/ boli vyzvaní, aby sumu 22.402,54 Eur uhradili do 15 dní na účet v oznámení

uvedený. Vychádzajúc z obsahu textu uvedeného v predmetnom oznámení, toto neobsahuje (rovnako ako výzva zo dňa 28.01.2018) špecifikáciu porušenia zmluvy (identifikáciu omeškania), z obsahu ktorého zistenia by mohol súd konštatovať splnenie podmienok pre zosplatnenie spotrebiteľského úveru. Z obsahu oznámenia teda nie je možné zistiť, s ktorou splátkou sa žalovaní 1/ a 2/ dostali do omeškania (a či vôbec), nie je možné pravdivosť uvedeného overiť a zákonnosť uvedeného postupu právneho predchodcu žalobcu vôbec preskúmať a následne konštatovať s poukazom na uvedené, či naozaj boli splnené podmienky pre zosplatnenie a či naozaj aj k zákonnému zosplatneniu došlo.

1.3. V závere súd prvej inštancie poukázal na to, že na strane veriteľa zo zmluvy o splátkovom úvere vystupovala banka, pričom pre postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt platí špeciálne zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z.. Z obsahu a zmyslu uvedeného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie dlžnej sumy, ale takouto výzvou musí banka vyzvať dlžníka: a/ na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní na zaplatenie, b/ upozorniť zároveň, že po márnom uplynutí tejto lehoty môže banka postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt. Do spisu mal byť so strany žalobcu doložený písomný dôkaz, spolu s dokladom o doručení tohto dôkazu dlžníkom 1/ a 2/, ktorým dôkazom by právny predchodca žalobcu zdokladoval zákonnosť ďalšieho postupu (postúpenie pohľadávky z banky na súčasného žalobcu), pričom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca do spisu taký dôkaz nepredložil.

S poukazom na uvedené nemal súd v konaní preukázané, že by právny predchodca žalobcu na žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovanej v súlade so zákonom, a že by bol aktívne legitimovanou stranou v spore, pričom pre bližšie zdôvodnenie tohto právneho záveru poukázal na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/41/2022 zo dňa 26.09.2023.

1.4. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, a preto žalobu zamietol s tým, že žalovanej, ktorá mala v spore plný úspech, priznal právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech vo veci nemal.

2. V zákonnej lehote podal žalobca proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie z dôvodov vymedzených v ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

2.1. K špecifikácii splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, žalobca uviedol, že postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku podaním zo dňa 02.03.2018. Postupca toto svoje právo využil po omeškaní dlžníkov s platením splátok po dobu troch mesiacov a po ich upozornení na možné uplatnenie tohto práva výzvou zo dňa 28.01.2018 a zároveň v súlade s ust. § 565 OZ pre nesplnenie splátky splatnej dňa 25.11.2017, ktorá bezprostredne predchádzala zosplatneniu po dobu 3 mesiacov a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľov s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Na základe uvedeného má žalobca za to, že v konaní bolo preukázané účinné zosplatnenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti splátok v prípade neplnenia splátkového kalendára je ponechané len na vôli veriteľa, ktorý si môže vymáhať každú jednotlivú splátku samostatne, alebo môže (a zároveň nemusí) v dôsledku porušovania povinností dlžníka pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu a žiadať zaplatenie dlhu okamžite a jednorazovo. To, či veriteľ k takému právnomu úkonu pristúpi, je len na jeho slobodnom uvážení, pričom zákonodarcom je aj samotná dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o takomto práve veriteľa ponechaná na ich slobodnej vôli. V žiadnom ohľade sa nemožno stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je pre uplatnenie tohto práva potrebné špecifikovať, pre nesplnenie ktorej splátky je toto právo uplatnené, resp. s ktorou konkrétnou splátkou sa žalovaný dostal do omeškania (či už vo výzve zo dňa 28.01.2018, t. j. vo výzve pred zosplatnením, ako aj vo výzve zo dňa 02.03.2018, ktorou došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru), nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu – resp. naopak, bolo by to úplne nadbytočné, keďže v zmysle ust. § 565 OZ nemožno toto právo uplatniť pre nesplnenie inej splátky, než tej, ktorá bezprostredne predchádza uplatneniu tohto práva po dobu troch mesiacov za splnenia podmienky v ust. § 53 ods. 9 OZ s ohľadom na aktuálny judikatórny vývoj NS SR (nakoľko po splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky toto právo zaniká). Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022 a sp.

zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, pričom má za to, že posúdenie súdu a jeho právne závery sú navyše v priamom rozpore so závermi najvyšších súdnych autorít (4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020). V zmysle vyššie uvedeného sa žalobca nestotožnil so záverom súdu, v zmysle ktorého by vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru malo byť neplatným právnym úkonom len z toho dôvodu, že v podaní, ktorým došlo podľa ust. § 53 ods. 9 OZ k upozorneniu na možné uplatnenie tohto práva, ako ani v samotnom zosplatnení, nie je určená konkrétna splátka (resp. vznik a doba trvania omeškania), pre ktorú postupca využil svoje oprávnenie v zmysle ust. § 565 OZ. Postupcovi zo žiadneho zákonného ustanovenia takáto povinnosť nevyplýva. V nadväznosti na to sa nestotožnil ani s nadväzujúcim názorom ohľadom neplatnosti postúpenia pohľadávky z postupcu na žalobcu a neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok. Ak súd vyslovil názor, ktorým sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, a teda okresný súd preferuje neplatnosť právneho úkonu pred jeho platnosťou, tak potom podľa názoru žalobcu ide o nesprávne a nezákonné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Domnieva sa, že okresný súd vytvára povinné náležitosti (konkretizácia presnej splátky, pre ktorú došlo/môže dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, teda určenie splátky, s ktorou sú dlžníci v omeškaní) jednostranného právneho úkonu, pričom postupcovi takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Uzavrel, že došlo k účinnému zosplatneniu úveru a postupca mohol postúpiť na žalobcu predmetnú pohľadávku, preto žalobcovi svedčí aktívna vecná legitímácia. V tomto ohľade žalobca považuje odôvodnenie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko súd svojim výkladom vyložil ustanovenia § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ nadmieru extenzívne, resp. ich prakticky novelizoval, čo však do jeho právomoci nepatrí. Závery súdu prvej inštancie sú podľa názoru žalobcu nepreskúmateľné, nakoľko vôbec nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie vyložil ust. § 53 ods. 9 OZ, v spojení s ust. § 565 OZ – a ako sa v tejto súvislosti vysporiadal s ust. § 565 OZ. Ak súd prvej inštancie vyložil toto ustanovenie tak, že v spotrebiteľských veciach je právo podľa ust. § 565 OZ potrebné využiť tak, že v podaní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa ust. § 53 ods. 9 OZ uvedie, pre ktorú splátku plánuje vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, resp. s ktorou splátkou sa dlžníci dostali do omeškania – potom podľa názoru žalobcu vykladá ust. § 565 OZ contra legem, nakoľko takýto výklad z uvedeného ustanovenia v žiadnom prípade nevyplýva a navyše ust. § 53 ods. 9 OZ vôbec neukladá, dokedy je takéto právo postupca oprávnený využiť. Zároveň žalobca považuje za nepreskúmateľné a absolútne nesprávne tvrdenie súdu, že z obsahu výzvy zo dňa 28.01.2018 nie je možné zistiť, s ktorou splátkou sa dlžníci dostali do omeškania a pravdivosť uvedeného nie je možné overiť, keďže v konaní bola predložená platobná história, z ktorej jednoznačne vyplýva, že v čase zaslania výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj zosplatnenia v zmysle § 565 OZ boli dlžníci v omeškaní, pričom žalobcovi nie je zrejmé, prečo súd tento dôkaz absolútne odignoroval. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov, ktoré posúdili výzvu na zaplatenie omeškaného dlhu a vyhlásenie predčasnej splatnosti ako dostatočne určité a z tohto pohľadu zároveň platné aj v prípade absencie uvedenia konkrétnej omeškanej splátky úveru. Postup súdu, ktorým si súd zjavne „upravil“ zákonné ustanovenia a nad rámec zákona „upravuje“, že výzva pred zosplatnením celého dlhu musí obsahovať špecifikáciu omeškanej splátky, s ktorou sa dlžník dostal do omeškania resp. z obsahu musí byť možné zistiť z ktorou splátkou sa žalovaní dostali do omeškania, a pre ktorú veriteľ môže uplatniť svoje právo na zosplatnenie celého úveru, je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej (nie moci súdnej). Takáto špecifikácia splátky by bola navyše nadbytočná – keďže z platnej právnej úpravy a judikatórneho vývoja NS SR jednoznačne vyplýva, že veriteľ môže úver zosplatniť len pre splátku, ktorá bezprostredne predchádza zosplatneniu po dobu 3 mesiacov, avšak na účely premlčania plynie premlčacia doba plynú po uplynutí 3 mesiacov od splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala. Veriteľ si teda nemôže „vybrať“ pre nesplnenie ktorej splátky toto právo plánuje uplatniť (ako nesprávne vykladá súd prvej inštancie), ale je potrebné skúmať, či veriteľ splnil podmienky v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ, čo sa v tomto prípade stalo a ide výslovne a právne posúdenie a výklad uvedených ustanovení. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti navyše prvoinštančný súd uviedol, že neobsahuje špecifikáciu porušenia zmluvy, teda identifikáciu omeškania, pričom v predmetnom zosplatnení bolo uvedené, že došlo k porušeniu v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery F. F., a.s., s účinnosťou od 1.1.2015. Bolo by pritom úplne nadbytočné uvádzať v predmetnej výzve aj ako to súd nazval identifikáciu omeškania, keďže táto informácia nie je vyžadovaná zákonom, no jednoznačne vyplýva z v konaní predložených podkladov, predovšetkým z platobnej histórie. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca zastáva názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s ust. § 565 OZ a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že nedošlo k platnému zosplatneniu.

2.2. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, pretože nepreukázal, že žalovanému bola pred postúpením zaslaná a doručená v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB zo strany banky písomná výzva, pričom podľa súdu v tejto výzve banka musí vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka, žalobca sa nestotožnil s tvrdeniami súdu o tom, že výzva podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB musí spĺňať takéto špecifické obsahové náležitosti, keď takýto výklad z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Uvedené ustanovenie predpisuje len obligatórnu písomnú formu výzvy banky voči svojmu klientovi, t. j. výzvu banky k úhrade omeškaného peňažného záväzku, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca chcel týmto ustanovením definovať osobité podmienky na zasielanie takejto výzvy a jej obsahové náležitosti, ako je napr. upozornenie na možné postúpenie pohľadávky, tak by to nepochybne bolo v ust. § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Zákonodarca však uviedol len jedinú podmienku v spojení s touto výzvou a to jej písomnú formu, ktorú v konaní žalobca preukázal listinnými dôkazmi priloženými k žalobe. V súvislosti s podmienkami vyžadovanými uvedeným ustanovením § 92 ods. 8 ZoB žalobca poukázal na to, že dlžníci boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo v konaní preukázané, že boli postupcom opakovane vyzývaní na úhradu dlžnej sumy, a to: 1/ výzvou zo dňa 28.01.2018, ktorou právny predchodca žalobcu vyzval dlžníkov na úhradu dlžnej sumy, 2/ výzvou zo dňa 02.03.2018 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ktorou právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval dlžníkov na úhradu celej dlžnej sumy a 3/ výzvou zo dňa 18.12.2018, v ktorej právny predchodca žalobcu vyzval dlžníkov na úhradu dlžnej sumy a upozornil ich na možnosť postúpenia pohľadávky. Na základe uvedeného považuje žalobca za preukázané, že dlžníci boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023, ako aj judikatúru krajských súdov, podporujúcich jeho právny názor, že je nutné za dostatočne kvalifikovanú výzvu zaslanú dlžníkom pred postúpením pohľadávky považovať okrem samostatnej výzvy pred postúpením zo dňa 18.12.2018 aj výzvu zo dňa 18.01.2018 a rovnako aj výzvu zo dňa 02.03.2018. Pokiaľ súd na základe nesprávneho výkladu právnych predpisov - najmä § 92 ods. 8 ZoB - dospel k nesprávnemu právnomu záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný, potom vychádza jeho rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko písomná výzva postupcu vo vzťahu k žalovanému na uspokojenie pohľadávky pred jej postúpením je súčasťou súdneho spisu. Žalobca na základe predložených dôkazov preukázal, že jeho právny predchodca postupoval pri postupovaní pohľadávky v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Preto žalobca považuje záver súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za absolútne nesúladný s vykonaným dokazovaním.

2.3. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 390 CSP rozhodol tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 24.04.2024 vo vzťahu k náležitostiam zosplatenia dopĺňujúco poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, podľa ktorého „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarca stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla *actio nata*, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatený

dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti“. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca za to, že určenie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia pohľadávky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a rovnako tak, že určenie tejto splátky je vecou právneho posúdenia, ktoré vykonáva príslušný súd.

5. K poučeniu odvolacieho súdu a s tým spojenej výzve na vyjadrenie sa k možnému použitiu ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. sa vyjadril žalobca, ktorý zhrnul, že pohľadávka zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5062284005 sa stala predčasne splatnou dňa 01.03.2018, kedy postupca uplatnil právo podľa § 565 OZ. Na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ bol žalovaný upozornený v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, a to výzvou zo dňa 28.01.2018. K postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0215/2019/ CE uzatvorenej dňa 22.03.2019, čo bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 30.03.2019 „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. – Občiansky zákonník“. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd rozhodol v zmysle odvolania žalobcu.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania, ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a zásadne sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

9. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05).

10. Východiskovo odvolací súd v kontexte so žalobcom namietaným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 písm. b) a f) CSP zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecny súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie

Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 3/1997 a II. ÚS 251/2003). Skutočnosť, že sa žalobca s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o naplnení odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) alebo f). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobcom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov a dôkazov žalovaný nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Na uvedenom nemení nič ani to, že v rozhodovacej činnosti iných odvolacích súdov (ktorú nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP) bol vyslovený opačný právny názor, ako prezentoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil, pričom na jeho podporu odkázal aj na uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoCsp/41/2022 zo dňa 26.09.2023, ktorý dospel k rovnakému právnemu názoru. Tu treba mať na zreteli, že iba samotná skutočnosť, že odvolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Žalobca v podanom odvolaní namietal tiež nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadne obligatórnych náležitostí výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, resp. aj oznámenia o zosplatnení dlhu podľa § 565 OZ. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadne náležitostí výzvy zo dňa 28.01.2018, pričom na doplnenie, resp. potvrdenie správnosti tam prijatých záverov uvádza nasledovné: v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky“. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať špecifikáciu (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a tento následok odvrátiť. Preto práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie, a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch

vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka - spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie na uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že z výzvy podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka musí byť zrejme označenie konkrétnej splátky zakladajúcej právo veriteľa na (hroziace) vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatnenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym „upozornením“ nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offio vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte z takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števček M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

12. Pokiaľ žalobca osobitne poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, odvolací súd primárne poukazuje na to, že v predmetnom uznesení sa dovolací súd (iba okrajovo) vyjadruje k otázke náležitostí mimoriadneho/ predčasného zosplatnenia úveru v tom zmysle, či predmetný úkon má obsahovať vymedzenie/ určenie splátky zakladajúcej právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru ako (esenciálnej) náležitosti tohto právneho úkonu, pričom dospel k záveru, „Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá.“. Z uvedeného možno vyvodiť, že najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí vyjadril výlučne k otázke platnosti tohto právneho úkonu v kontexte ust. § 39 OZ. Vyslovený záver sa teda týka výlučne posúdenia náležitostí právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (netýka sa výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ). V kontexte uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie učinil prieskum predmetného právneho úkonu podľa § 37 OZ a dospel k záveru o neurčitosti predmetných právnych úkonov (výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, prípadne vyhlásenia mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru). Aj v prípade akceptovania argumentácie žalobcu, že vyhlásenie mimoriadnej/predčasnej splatnosti úveru obligatórne nemusí obsahovať označenie splátky, ktorá založila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, tak uvedené nič nemení na správnosti záveru súdu prvej inštancie o potrebe uvedenia konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ, pričom s týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd v kontexte posúdenia uvedeného v odseku 11. odôvodnenia tohto rozsudku plne stotožňuje.

13. Súd prvej inštancie potom podrobil predmetnú výzvu zo dňa 28.01.2018 prieskumu a posúdeniu splnenia podmienok prezumovaných § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka dospel k správne právnemu záveru. Zodpovedanie otázky platnosti upozornenia spotrebiteľa a uplatnenie práva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo rozhodujúce pre skutkové a právne posúdenie skutočností, či došlo k účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedené bolo potom rozhodné aj vo vzťahu k otázke či je daná legitímácia žalobcu v prejednávanej spore, a to z hľadiska súladu postupu žalobcu s podmienkami prezumovanými § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky. K aplikácii tohto zákonného ustanovenia odvolacím súdom žalobca vo svojom vyjadrení iba zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach o dodržaní všetkých zákonom stanovených podmienkach vedúcich k platnému postúpeniu pohľadávky, s čím sa odvolací súd nestotožnil a v zhode s právnym záverom okresného súdu musí konštatovať, že aktívna vecná legitímácia žalobcu v prejednávanej veci nie je daná.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, a to tak čo do veci samej, ako aj ohľadne práva na náhradu trov konania. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, žalobca odvolanie v tejto časti

zjavne založil len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, pričom vo vzťahu k výroku o trovách konania neprodukoval žiadne osobitné odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná nevykonala v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].